GAZETA TRANSILVANIEI

REDACŢIUNEA şi ADMINISTRAŢIUNEA:
BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE ÎN FIECARE ḌI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe şése lunĭ 6 fior., pe treĭ lunĭ 3 fior.
România şi străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe şése lunĭ 20 fr., pe treĭ lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ L.

SĔ PRENUMERA:
la poşte, la librării şi pe la dd. corespondenţĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmond 6 cr. şi timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 205. Vinerĭ, 19 Septemvre (1) Octomvre. 1887.

In memoria lui IACOBŬ MUREŞIANU.

Braşovŭ, 18 Septemvre 1887.

Consacrămŭ aḍĭ colóna din fruntea ḑiarului memoriei scumpe a lui Iacobŭ Mureşianu.

Până ce sĕ-i putemŭ publica biografia completă, vom da aḍi o probă de cele mai próspete despre nobilele sentimente şi iubirea nemărginită către naţiunea română ce o nutrea în peptulŭ sĕu reposatulŭ.

Incă în cursulŭ verei acesteia, deşi mai slăbitŭ ca orĭ şi când de anĭ, de lupte şi de grĕua muncă de atâtea decenii, spiritulŭ lui se ocupa mereu cu sórtea naţiunei sale, pe care, décă ar fi putută, ar fi scos'o de pérŭ deasupra nĕcazurilorŭ şi suferinţelorŭ. In orele de séră, în care se simţea mai uşuratŭ, şi-a făcutŭ nisce însemnărĭ, care avéu de scopŭ a arăta ideile conducĕtóre, după care s'a îndreptatŭ totdéuna activitatea sa publică naţională.

Aceste însemnărĭ le-a încheiatŭ regretatulŭ editorŭ alŭ foii nóstre cu următórele apreţierĭ caracteristice pentru modulŭ sĕu de simţire şi de cugetare:

„In causa *culturei în limba română* pentru regenerarea poporului românŭ nu am lăsatŭ nicĭ o ocasiune nefolosită în „Gazetă“ şi în „Fóiă“, spre a îndemna mai ânteiu pe cei mai cu influenţă asupra poporului, ca sĕ ia, ca părinţĭ sufletescĭ, în de aprópe consideraţiune tóte scăderile observate în sînulŭ lui şi sĕ studieze, în ce modŭ i s'ar puté da o directivă mai sănătósă, spre a-i puté fără dificultate infiltra în inima lui gustulŭ şi zelulŭ pentru totŭ ce se pretinde aḍĭ dela unŭ poporŭ cultŭ, dela natură provĕḍutŭ cu sĕmênţa tuturorŭ virtuţilorŭ de bunŭ patriotŭ, ér dela mărirea şi gloria numelui de „*Romanŭ*“, ce-lŭ pórtă, sĕ mai ia şi *cutezarea a se ţiné mândru între alţii* şi cu capulŭ pe susŭ sĕ îmbrăţişeze orice virtute romană şi modernă, cu tótă căldura de patriotŭ adevĕratŭ, ca sĕ i se pótă aplica din partea lumii cu totŭ dreptulŭ esclamarea: *Virtus romana rediviva* (Virtutea romană reînviată.)“

„Mai încolo părinţii sufletescĭ şi învĕţătorii tinerimei sĕ'şĭ ia directiva, de a atrage inimile plăpânde la tóte virtuţile unui bunŭ patriotŭ, sĕ'i îndemne la fapte fericitóre şi înălţătóre la stima ce i se cuvine Românului ca cive şi patriotŭ adevĕratŭ, dér sĕ fiă înzestratŭ Românulŭ şi cu tóte forţele unui omŭ liberŭ şi coegalŭ în tóte drepturile, ţinêndŭ cu mână tare şi cu braţŭ înaltŭ la nutrirea concordiei între confraţĭ, spre a'şĭ apĕra cu puterĭ unite totŭ dreptulŭ ce i se cuvine ca patriotŭ, — îmbrăcatŭ sĕ fiă însĕ şi cu coróna triumfală şi civică a străbunilorŭ Romanĭ, pentru a'şĭ elupta egala îndreptăţire *în faptă*.

„Invĕţătorii în scólele române, décă vrĕu sĕ progreseze şcolarii pe'ntrecute între dênşii, mai însufle fără 'ncetare acestŭ spiritŭ mândru de emulaţiune la victoriă culturală în inima tinerilorŭ de sânge romanŭ; *şi de-arŭ învĕţa ḍecĭ de limbĭ, totuşĭ sĕ prefere cu deosebire a'şĭ vorbi şi preţui limba română în tótă viéţa lorŭ ca unŭ darŭ Dumneḑeescŭ*, dinaintea căruia, décă vomŭ lucra cu toţii în comunŭ, juraţii duşmanĭ ai naţiunei nóstre trebue odată sĕ 'şĭ plece capetele cele pline de fumulŭ neumanităţii şi alŭ esclusivismului politicŭ, cu care vrĕu sĕ ne desbrace de curagiulŭ vieţii politice“.

Dér regretatulŭ dascălŭ românŭ scia bine, că spre a dobêndi aceste resultate este de lipsă ca înainte de tóte sĕ se ridice şi bunăstarea poporului românŭ. De aceea într'unŭ pasagiu următorŭ, elŭ dă sfatulŭ classei inteligente din comunele române sĕ stăruiască, ca pe calea associaţiunilorŭ sĕ ridice poporulŭ în tóte ramurile economiei, industriei, comerciului şi artelorŭ de totŭ felulŭ, şi cum ḑice dênsulŭ: „sĕ cultive totodată şi simţulŭ şi spiritulŭ de înaintare alŭ poporului săteanŭ prin probe de invenţiunĭ mai priincióse şi mai înaintătóre de folósele aţintite la cutare ramură de îndeletnicire.... De aceea tóte associaţiunile sĕ-şĭ trimétă din sînulŭ lorŭ tinerĭ talentaţĭ şi probaţĭ la institute mai înalte în streinătate, pentru ca sĕ înveţe *ex professo* şi aşa, ca sĕ pótă face celŭ mai mare progresŭ în toţĭ ramii sciinţelorŭ practice, unŭ progresŭ atâtŭ de solidŭ, încâtŭ ei sĕ pótă fi conducĕtorĭ la cultura poporului, *care i-a crescutŭ spre scopulŭ progresului lui, ér nu numai ca sĕ le mérgă lorŭ mai bine.*“

Vrednice de tótă luarea aminte suntŭ însĕ *sfaturile de aurŭ* ce le dă veteranulŭ luptătorŭ, a cărui mórte o deplângemŭ, *mamelorŭ române*, cum sĕ'şĭ créscă copii, ca ei sĕ'şĭ iubéscă limba şi naţionalitatea lorŭ mai presusŭ de orĭ şi ce.

Acéstă parte a însemnărilorŭ sale o vomŭ publica în numĕrulŭ următorŭ, încheindŭ astăḑĭ cu unŭ caracteristicŭ rĕspunsŭ ce l'a datŭ rĕposatulŭ în ḑilele din urmă ale vieţii sale, pe patulŭ sĕu de suferinţă, când din întêmplare fŭ întrebatŭ de unŭ visitatorŭ: câţĭ copii are?

Atuncĭ cu lacrimĭ în ochĭ şi oftândŭ rĕspunse regretatulŭ Iacobŭ Mureşianu.

„Copii mei iubiţĭ suntŭ toţĭ fii naţiunei, pe carĭ i-am crescutŭ şi i-am învĕţatŭ, şi pentru fericirea cărora am muncitŭ şi am luptatŭ tótă viéţa mea.“

In cursulŭ ḑilei de erĭ şi de aḑĭ, Redactorulŭ »Gazetei Transilvaniei" a primitŭ următórele telegrame şi scrisorĭ de condolenţă:

Caransebeşŭ, 17 (29) Septemvre.

Rĕposarea bunului D-tale Tată, a scumpului meu vechiu amicŭ, a bărbatului distinsŭ, carele cu rară abnegaţiune a conlucratŭ neobositŭ la înaintarea culturei şi la emanciparea neamului nostru românescŭ, este o perdere naţională ireparabilă. Primesce adêncŭ sêmţita mea condolenţă.

Popasu, Episcopŭ

Bucurescĭ, 17 (29) Septemvre.

Vĕ rogŭ sĕ primiţĭ espresiunea durerei sêmţită de Academiă pentru pierderea distinsului ei membru onorarŭ Iacobŭ Mureşianu. Tóte simpatiile nóstre ilŭ acompaniéză la ultimulŭ sĕu locaşŭ.

Preşedintele Academiei Române **Cogălniceanu.**

Sibiiu, 17 (29) Septemvre 1887.

Cuprinsulŭ telegramei de astăḑĭ, cu care îmĭ anunţaţĭ repausarea în Domnulŭ a prea iubitului D-Vóstră părinte şi alŭ meu amicŭ probatŭ într'unŭ periodŭ de 62 de anĭ (1825), 'mĭ-ar impune între orĭ carĭ alte împrejurărĭ datorinţa frăţéscă şi românéscă ca sĕ asistŭ la solemnitatea astrucărei şi sĕ'mĭ iau rĕmasŭ bunŭ până la revedere, care din partea mea nu mai póte întârḑia cu ḑile prea multe în acéstă vale a durerilorŭ. Unŭ desastru înfricoşatŭ (incendiu), care ajunse pe fiica mea vĕduvă, mĕ reţine dela mergerea mea la Braşovŭ... şi mĕ silesce sĕ plecŭ la Orăştiă, aşa sdrobitŭ de munca grea, la care am fost supusŭ mai alesŭ de 5 lunĭ încóce. Eu însĕ, avêndŭ graţia ceriului pentru o viaţă fiă şi numai de câteva lunĭ, îmĭ voiu face datoria cu totulŭ altmintrelea către amiculŭ meu; ér' până atuncĭ îĭ ḑicŭ: Memoria luĭ sĕ fiă binecuvêntată de totŭ sufletulŭ românescŭ şi sempiternă la naţiunea nóstră întrégă; ér' membrilorŭ familiei sale, pe carĭ îĭ iubise ca pe lumina ochilorŭ sĕi şi ca pe mântuirea sufletului sĕu, le implorŭ dela ceriu totŭ binele şi tótă adevĕrata fericire, pe care o póte avé omulŭ pe acestŭ pămêntŭ.

Părtaşŭ alŭ doliului D-Vóstră,
Georgie Bariţiu,

Viena, 17 (29) Septemvre.

Condolenţele mele adêncŭ sêmţite pentru pierderea neuitatului tĕu părinte.

Profesorŭ **Teclu.**

Bucurescĭ, 17 (29) Septemvre.

Primiţĭ condolenţele nóstre pentru mórtea părintelui vostru şi a neobositului luptătorŭ pentru naţiune.

Familiele **Caianŭ, Roşu, Popescu.**

Sibiiu, 17 (29) Septemvre.

Primesce sincera mea condolenţă.

Nicanor Frateşŭ.

* * *

Budapesta, 18 (30) Septempre.

Cu adêncă condolenţă mĕ associezŭ şi eu la durerea familiei şi a naţiunei pentru încetarea din viéţă a prea demnului d-vóstre părinte.

Meţianŭ Episcopŭ.

Bucurescĭ, 18 (30) Septemvre.

Impărtăşescŭ durerea familiei pentru pierderea părintelui şi durerea Românimei pentru pierderea vechiului apĕrătorŭ alŭ drepturilorŭ naţionale.

Iuliu Roşca.

Sibiiu, 18 (30) Septemvre.

Primiţĭ espresiunea adêncŭ sêmţitei nóstre condolenţe.

Familia **Popescu.**

SCIRILE ḐILEI.

Unŭ batalionŭ din regimentulŭ 31 de infanteriă a sositŭ din Viena în Sibiiu, unde va rĕmâné de aci înainte în garnisónă. La gară a fostŭ primitŭ de numerosŭ publicŭ cu primarulŭ în frunte, care a adresatŭ comandantului colonelŭ Pohl o frumósă vorbire, lăudându virtuţile regimentului. Colonelulŭ a mulţămitŭ asigurândŭ, că precum în Viena regimentulŭ şĭ-a câştigatŭ pré inalta recunoscinţă a comandantului supremŭ, a divisionarului prinţulŭ de corónă Rudolfŭ şi a superiorilorŭ, precum şi simpatiile poporaţiunei din Viena prin atitudinea sa corectă, fiindcă nu s'au întêmplatŭ nicĭ frecărĭ, nicĭ incidente orĭ escese între soldaţĭ şi poporaţiune, totŭ aşa şi în Sibiiu va nisui a cultiva cea mai bună înţelegere între poporaţiune şi ostaşĭ. De pe ferestri li s'au aruncatŭ soldaţilorŭ florĭ în drumulŭ lorŭ dela gară la casarmă.

—x—

D-lŭ Dr. Assaky, profesorŭ la facultatea de medicină în Bucurescĭ, care represintă România la congresulŭ medicalŭ internaţionalŭ din Vasington, a fostŭ alesŭ secretarŭ alŭ savantei adunărĭ, scrie »Evening Star«.

—x—

O bătaiă sângerósă s'a întêmplatŭ la 23 l. c. între doi gendarmĭ şi câţĭva hoţĭ din comitatulŭ Solnocŭ Dobêca. Primarulŭ din Borleasa, căruia i s'au furatŭ 4 oi, capĕtă pentru urmărirea hoţilorŭ întru ajutorŭ doi gendarmĭ din Becleanŭ. După ce primarulŭ îşĭ mai dete întru ajutorŭ 2 juraţĭ, se începŭ urmărirea hoţilorŭ, succedêndu-le după multă trudă a afla pe teritorulŭ comunei învecinate douĕ din oile furate, carĭ păsceau prin trei alte oi. Când tocmai voiră sĕ prindă oile pentru a le duce înderĕtŭ păgubaşului, se pomeniră deodată, că trei omenĭ din apropiata pădure dau năvală asupra lorŭ. Mai întêiu înhăţară pe juraţĭ, carĭ după ce primiră câte o lovitură, o luară la sănetósa. Indată apoi unulŭ din năvălitorĭ se aruncă cu bâta asupra unui gendarmŭ. Gendarmulŭ strigă ungouresce sĕ stea, dér hoţulŭ nu se înfricà de vorbele gendarmului, căruia îi dete o strașnică lovitura cu bâta peste umĕrŭ. Gendarmulŭ descărcă puşca şi rănì puţinŭ pe hoţŭ, dér atâtŭ de puţinŭ încâtŭ acesta mai avù putere ca sĕ-i dea gendarmului atâtea loviturĭ în capŭ, până ce căḑu la pămêntŭ. In timpulŭ acesta unŭ altŭ hoţŭ lovi cu bâta şi pe alŭ doilea gendarmŭ. Acesta descărcă puşca şi hoţulŭ o luà la fugă. De asemenea fugiră şi ceilalţĭ doi hoţĭ. Abia în ḑiua următóre fură prinşĭ hoţii din partea altorŭ gendarmĭ şi predaţĭ tribunalului din Deşŭ.

Maiestatea Sa în Ardeal şi pressa unguréscă.

„Ellenzék“ dela 15 Septemvre n. scrie:

„Aducêndŭ omagii adêncĭ salutămŭ pe înălţatulŭ domnitorŭ în partea mai ingustă a patriei nóstre, la vétra poporelorŭ ardelene. Sincerŭ îi ḑicemŭ »bunŭ sositŭ«. Inima nóstră e plină de adevĕrată bucuriă şi de simţĕminte fericite, fiindŭ că vedemŭ la noi pe Regele unguresců... Naţiunea iubesce, îndeesce pe acestŭ capŭ supremŭ alŭ statului, fiindŭ că e dreptŭ, mărinimosŭ şi cu simţĕminte constituţionale, fiindŭ că pórtă la inimă sórtea nóstră şi doresce sĕ înlăture relele nóstre. Şi pe noi Ardelenii multe ne-au durutŭ, despre care Regele acum póte afla şi ajuta multŭ. *Mai rĕu în acéstă parte a patriei stă tocmai causa ungurismului.*

„Acestuĭ corpŭ i-au pricinuitŭ timpulŭ şi mânele rele marĭ rane. Acestŭ corpŭ va apăré înaintea Regelui cu durerile sale, décă nu mai curêndŭ, — dér aci în *Cluşiu*. Aceste cicatri e nu vorŭ vorbi, dér Regele nostru pricepe şi vocea mută plângĕtóre a durerii. Dór' *a trăitŭ elŭ însuşĭ şi ḑile rele*, a întêmpinatŭ durere, a vĕḑutŭ cicatrice şi a vindecatŭ destule rănĭ.

»In timpulŭ petrecerei sale în Ardélŭ va avé destulă ocasiune, sĕ linistéscă pe suferindĭ cu vorbele sale părintescĭ, şi cu véḑa sa regală sĕ domnéscă înclinările rele ale celorŭ rĕĭ. Décă Regele prin interpreţii din apropierea persónei sale va cunósce mai de aprópe durerile şi gravaminele nóstre şi le va înlătura, acésta va fi unŭ monumentŭ permanentŭ alŭ călĕtoriei sale în Ardélŭ. 'Lŭ costă numai câteva vorbe, pe când noi ne-amŭ chinui decenii orĭ seculĭ, şi décă va esprima aceste câteva cuvinte, atuncĭ sĕ se îndure a spune că sub aceste cuvinte sĕ înţelégă préinalta sa voinţă aceia, cărora li se adreséză, şi cu acésta îşĭ va ridica însuşĭ celŭ mai frumosŭ monumentŭ alŭ carierei sale de domnitorŭ nu numai în inimile mulţămitóre, ce se revarsă de iubire, ale fidelilorŭ sĕi Ungurĭ, ci şi în cartea istoriei Ungariei.

»Regele Franciscŭ Iosifŭ va afla aci pe sfântulŭ pămêntŭ alŭ acestei micĭ ţĕrĭ pretutindenea popóre fidele şi alipite, care póte că emuléză unulŭ cu altulŭ în iubire şi alipire către el, dér care nu suntŭ de unŭ cugetŭ în aceea, că trebue sĕ se supună unei voinţe şi sĕ se unéscă în *necondiţionata respectare a unei idei*. Şi décă préînaltulŭ domnitorŭ va sci sĕ facă pe aceste elemente a înţelege necesitatea, că viitorea sórte şi bunăstare a popórelorŭ din Ungaria atêrnă de aceea, décă ele se supunŭ *tóte* unei voinţe comune unitare: atunci călĕtoria Regelui în Ardealŭ va rĕmâne în eternă aducere aminte şi va fi de o importanţă multŭ mai mare în istoria mai nouĕ a desvoltării culturale şi materiale a Ungariei.

„...Ceea ce noi nu putemŭ face cu stringerea tuturorŭ puterilorŭ ce ne stau la disposiţiune, tóte lacunele le potŭ umplé numai câteva cuvinte ale Regelui... Câte-va cuvinte ale Regelui potŭ obţiné unŭ mai deplinŭ efectŭ, decâtŭ tótă activitatea nóstră desvoltată decenii orĭ seculĭ, şi afară de asta ceea ce ḑice Regele este manifestarea voinţei puterii, înaintea căreia trebue *sĕ se frângă* şi cea mai înderĕtnică inimă, décă nu vré sĕ se încovóie.

„Póte că cu timpulŭ amŭ puté aduce lucrulŭ acolo ca sĕ 'ncovoiămŭ spinarea celorŭ rĕĭ. Regele *o póte frânge cu unŭ cuvêntŭ* şi acésta va fi cea mai strălucită emblemă de triumfŭ a călĕtoriei sale în Ardealŭ şi cea mai deplină gloriă a nisuinţelorŭ nóstre patriotice... Când vomŭ obosi în luptă... vomŭ ţiné înaintea înderĕtnicilorŭ cuvintele Regelui, carĭ apoi trebue sĕ se frângă, décă nu se lasă a se 'ncovoia“.

Fóia kossuthistă ḑice apoi, că Maiestatea Sa sĕ veḑă, în mijloculŭ strălucirei, şi relele de care suferŭ peste mĕsură popórele de aci, şi încheiă strigândŭ: Strălucire numelui sĕu, binecuvêntare vieţii Sale!

Intr'unŭ altŭ articulŭ se ocupă „Ellenzék“ de *popii vălachĭ* (olah popak) şi întrébă décă ei au cetitŭ ce a disŭ Regele în Deva protopopului Papiu şi episcopului Mihalyi?

„Décă au cetitŭ, atuncĭ trebue sĕ conchidă, că popórele ce trăescŭ sub scutulŭ corónei Sf. Stefanŭ, fără

FOILETONU.

APĔRAREA TRANSILVANIEI

contra

ROMÂNIEI ALIATĂ CU RUSIA

Sub acestŭ titlu ḑiarulŭ militarŭ austriacŭ „Streffleur“ publică în numerile sale pe Ianuarie şi Februarie 1887 unŭ studiu subscrisŭ d'unŭ oficerŭ de statŭ majorŭ „*Mar. de Bartuska*“. Redacţiunea menţionatului ḑiarŭ, făcêndŭ aprecierile sale, justifică publicarea acelui studiu prin cuvintele, că elŭ *conţine multe şi bune idei*.

Pentru importanţa sa, publicămŭ acestŭ studiu, în traducere fidelă, precum urméza:

„Rivalitatea de interese politice şi comerciale dintre ambele state vecine, *Austro-Ungaria şi Rusia*, se agravéză din anŭ în anŭ, aşa că o conciliare pacinică deşi nu este absolutŭ imposibilă, totuşĭ ea licăresce într'unŭ orizontŭ aşa de depărtatŭ, încâtŭ cu greu se póte prevedea; cu atâtŭ mai uşorŭ însĕ se póte admite posibilitatea unui rĕsboiu.

Imprejurările politice fiindŭ fórte schimbăciόse, nicĭ celŭ mai dibaciu diplomatŭ nu este în stare sĕ scie cu siguranţă, ce se póte întêmplă după o ḑi în alta, de aceea nicĭ noi — în studiulŭ de faţă — nu suntemŭ de locŭ conduşĭ de idea, a desfăşura situaţiunea politică probabilă a ambelorŭ state, la începutulŭ rĕsboiului suposatŭ; dér, ne vomŭ exprima modesta părere, că într'unŭ asemenea casŭ, *Rusia* póte avé mai marĭ avantage decâtŭ *Austro-Ungaria*, décă acésta din urmă va intra în luptă singură, adecă fără alianţe.

Deşi în acestŭ studiu voimŭ sĕ facemŭ abstracţiă de tendinţa constantă a politicei *rusescĭ*: a causa monarhiei *Austro-Ungare* totŭ felulŭ de calamităţĭ; nu putemŭ tăgădui însĕ, că patria nóstră este împresurată la *Sudŭ* şi *Sudŭ-Estŭ* de state micĭ şi uşorŭ predispuse a se mări pe socotéla puterniculuĭ statŭ vecinŭ, mai alesŭ când li s'arŭ da ocasiune potrivită. Acele state micĭ, arŭ putea ele óre sĕ'şĭ dorécsă ceva mai bunŭ, decâtŭ unŭ rĕsboiu mare între *Austro-Ungaria şi Rusia?* Nu ne vine a crede.

Ar fi o curată presumţiune décă cineva ar voi sĕ spună precisŭ, că într'unŭ asemenea casŭ şi *România* se va alia cu *Rusia* în scopulŭ d'aşĭ lărgi întru câtva fruntariele spre *Vest*. Cu tóte acestea casulŭ este imaginabilŭ, dér este posibilŭ.

Aşadér credemŭ, că nu ne póte strica intru nimicŭ, décă vomŭ avé în vedere posibilitatea unei alianţe *ruso-române*, din contră ne vomŭ puté feri mai uşorŭ de surprinderĭ neplăcute.

Din aceste puţine cuvinte introductive, vomŭ căuta a deduce modulŭ de coaliţiune alŭ armatei *române* în casulŭ unui rĕsboiu suposatŭ de noi între *Austro-Ungaria* şi *Rusia*; în acelaşĭ timpŭ şi modulŭ de contra-acţiune din partea nóstră, faţă cu operaţiunile probabile ale armatei *române*

După părerea nóstră şi în consideraţia unui succesŭ, ar fi mai nemeritŭ, ca desfăşurarea strategică a armatelorŭ aliate, *ruso-române*, sĕ se facă astfelŭ, ca din capulŭ locului acţiunea lorŭ comună sĕ aibă aceeaşĭ direcţiune şi acelaşĭ obiectivŭ, adecă grosulŭ armatei *Austro-Ungare;* ér pentru că armata *română* este relativŭ mai slabă, pe de altă parte ţinêndu-se contŭ de »Unitatea acţiunei“ prin urmare şi de „Unitatea voinţei“, armata *română* ar trebui sĕ fiă subordonată comandamentului superiorŭ alŭ armatelorŭ de operaţiune *rusescĭ* şi în acestŭ casŭ ar urma ca ea sĕ-şĭ efectueze desfăşurarea strategică pe teritoriulŭ *rusŭ* séu celŭ puţinŭ aprópe de granita *ruso-română*.

Nasce acum întrebarea: este óre admisibilŭ, ca *România* — avêndŭ mereu în vedere obiectivulŭ comunŭ: „nimicirea totală a forţelorŭ *Austro-Ungare*“ — sĕ se pótă hotărî a coopera în modulŭ arĕtatŭ mai susŭ? Noi credemŭ că trebue sĕ ḑicemŭ: Nu! Şi étă de ce:

Popórele aliate au totdeuna interese deosebite, faptŭ care adesea trage după sine consecinţa naturală, că şi armatele lorŭ urmărescŭ obiective deosebite.

deosebire de rassă și de credință trebue sĕ se unéscă in cugetulŭ, că totalitatea datoriilorŭ comune cetățenescĭ au a le căuta in fidelitatea către tronŭ, in alipirea fidelă către țéră și către legile sale, și in concordia frățéscă între confesiunĭ și naționalitățĭ.“

„Și decă au cetitŭ și priceputŭ cuvintele Regelui atuncĭ sĕ spună forte sincerŭ: corĕspunde viéța și purtarea lorŭ de până acum, lucrarea lorŭ, celui mai inaltŭ postulatŭ, ce l'a accentuatŭ Regele cu atâta sinceritate și energiă, privitorŭ la datoriile fundamentale ale cetățenilorŭ? Decă ar voi sĕ nege că nisuințele lorŭ sociale și politice de până acum stau in contrastŭ cu postulatulŭ ce l'a esprimatŭ cu deplinŭ dreptŭ Regele, atuncĭ sĕ iasă afară ca acțiunile lorŭ și sĕ dovedéscă, că ceea ce au făcutŭ până acum și ce facŭ încă și adĭ, nu se potŭ combate din punctele de vedere ale statului accentuate de Regele.

„In contra unei propozițiunĭ din vorbirea Regelui nu ridicămŭ nicĭ o obiecțiune, și anume in privința fidelității către tronŭ.... Der și acésta are unŭ cârligŭ, intru câtŭ fidelitatea și alipirea lorŭ compete Impĕratului Austriei, ér nu espresŭ Regelui încoronatŭ alŭ Ungariei.

»Acum Regele ungurescŭ a vorbitŭ în Deva către trimișii valachĭ; când a accentuatŭ cu acéstă ocasiune și față cu ei fidelitatea către tronŭ, a ințelesŭ tronulŭ Regelui ungurescŭ, acestuia sĕ-i dovedéscă ei fidelitate. Așa a ințelesŭ Regele, așa ințelegemŭ noi, și altfelŭ nu o potŭ esplica nicĭ popii și scriitorii valachĭ.

„Decă vorbele Regelui ii vorŭ aduce la simțire, e greu a sci in acestŭ momentŭ.... ei au datoria sĕ le ințelégă și sĕ le urmeze, decă peste totŭ voescŭ sĕ fiă impărtășițĭ de »scutulŭ, recunoscința și grația“ Regelui. Noi vomŭ ave datoria a urmări cu atențiune viitorea lorŭ pășire și purtare, și in orice casŭ, in care observămŭ că cu intențiune nu implinescŭ orĭ implinescŭ rĕu dorința Regelui, a le ține inainte cuvintele Regelui și a le aminti datoriile publice.

„Der sĕ mergemŭ mai departe. Regele a vorbitŭ și inaintea deputațiunei preoțimei valahe despre fidela alipire către țéră și către legile ei. Și îndeplinescŭ încă și valachii datoriile acestea? Nu, orĭ numai rĕu și intr'aceea numai constrinșĭ de nevoiă... Mereu li s'a spusŭ că legea, ca espresiune viuă a voinței totale a statului, cere necondiționată respectare dela toțĭ cetățenii statului fără deosebire de rassă și credință.

„Dovedit'au Valahii acestă respectare necondiționată legilorŭ statului ungarŭ in tote casurile? Forte adesea nu, și adĭ chiar legile ce se referă la ei numai atuncĭ le recunoscŭ, decă le place. Acum, după vorbirea Regelui, potŭ ințelege, că fidela alipire către țéră și către legile ei nu e o afacere a voinței individuale, ci o datoriă publică de supusŭ, căreia nu i se póte sustrage nicĭ Valahulŭ, nicĭ Sasulŭ, nicĭ Slovaculŭ, nicĭ Sĕrbulŭ, ca și Ungurulŭ ca neamŭ conducĕtorŭ și intemeiătorŭ de statŭ.

„Vorbindŭ astfelŭ Regele către deputațiunea valahă, dete totodată espresiune concepțiunei, că popórele de sub sceptrulŭ coronei ungare nu potŭ se ocupe față cu legile țĕrei nicĭ o posițiune deosebită, decĭ plângerĭ in acéstă privință nu potŭ fi luate în sémă și Regele ungurescŭ nu póte pune pe astfelŭ de representărĭ absolutŭ nicĭ unŭ pondŭ.

»Vorbele citate ale Regelui au, tocmai fiindŭ că suntŭ îndreptate preoțimei valache, cu atâtŭ mai mare ponderositate, fiindŭ că precum se scie tocmai în cerculŭ acestei preoțimĭ e representatŭ in cea mai mare mĕsură acelŭ elementŭ, care consideră ca nengăduibilă pentru valahismŭ formațiunea cu ordinea legală, și de órece vestesce, că Valahii numai atuncĭ se potŭ supune dispozițiunilorŭ legii, decă ea inlătură tote gravaminele lorŭ speciale și satisface tote dorințele lorŭ speciale. Aceștĭ popĭ potŭ fi acum in clarŭ despre datoriile ce sunt obligațĭ a le implini.

Acum potŭ sci, că Regele nu sufere nicĭ o oposițiune contra legii și nu cunósce nicĭ o călcare a dreptului, care cere o remediare în afară de lege. Acum potŭ sci, că datoria preoțimei este a cultiva cu zelŭ intre credincioșii ei — așadéră între supușii de limba valahă — fidela alipire către legĭ și concordia frățéscă în tre confesiunĭ și naționalitățĭ. Acéstă datoriă însĕ este absolutŭ necompatibilă cu acea tentință, ai cărei interprețĭ au fostŭ tocmai preoții și care a avutŭ ca urmare, ca Valahulŭ sĕ ridice plângerĭ speciale contra ordinei legale a statului și sĕ ațițe ura de rassă între cetățenii statului de limbă și confesiune deosebită...“

Acestă fățarnică foiă ungurescă, care dă lecții de fidelitate și alipire către tronŭ și țéră, de respectŭ către legĭ etc., scria în Nr. 86 dela 18 Aprilie a. c. in articululŭ de fondŭ următórele:

„Consiliulŭ de direcțiune alŭ districtului bisericescŭ calvinicŭ face prin o circulară cunoscutŭ cercurilorŭ bisericescĭ și colegiilorŭ, că institutulŭ geograficŭ ces. reg. din Viena a făcutŭ o edițiune a portretului Maiestății Sale Regelui nostru pe cale heliografică și pe hârtiă chinezéscă Decanatele suntŭ prin acéstă circulară invitate sĕ primescă comandele comunelorŭ bisericescĭ și sĕ procure potrivitŭ cu aceste cuvenitulŭ numĕrŭ de esemplare. — Până acum era — celŭ puținŭ prin colegii — obiceiulŭ, ca pentru tinerime sĕ se procure *Rákoczy, Gavriil Bethlen, Bocskay, Ilona Zrinyi, Tököly și martirii. De aicĭ înainte vorŭ fi alte obiceiurĭ*“.

Amintimŭ că tocmai Rakoczy, Tokoly și martirii au fostŭ aceia, carĭ au combătutŭ dinastia habsburgică; Tököly adusese chiar pe Turcĭ în țéră contra trupelorŭ impĕrătescĭ.

Nisuințele *Rușilorŭ* potŭ fi de natură a sdruncina puterea nóstră in așa gradŭ, ca sĕ nu mai putemŭ fi in stare a ne opune tendințelorŭ ulteriore ale *Rusiei*. Urmeză der, că inainte de tote, armatele *rusescĭ* trebuie sĕ rĕpună, sé sfarme forțele *Austro-Ungare*, pentru ca in urmă sĕ pótă proceda, cu totă energia și in modŭ radicalŭ, la paralisarea intereselorŭ economice, naționale ale Imperiului nostru și acesta, pentru unŭ timpŭ mai indelungatŭ.

Politica *României* insĕ, póte că ar urmări unŭ scopŭ cu multŭ mai modestŭ și anume, prin lărgirea posesiunelorŭ sale teritoriale și prin imulțirea populațiunei sale: sĕ câștige unŭ rangŭ între statele *europene*, care sĕ-i asigure, în afară, o influență mai mare. De aceea și conducerea rĕsboiului, din partea *Românilorŭ*, nu va putea lua caracterulŭ unui rĕsboiu absolutŭ, așa cum trebuie sĕ ne așteptămŭ dela acela alŭ *Rușilorŭ*.

Cu totă lealitatea ce o presupunemŭ aliatului *rusescŭ* este evidentŭ, că *Románia* numai atuncĭ șĭ ar puté atinge scopulă doritŭ, când s'ar intêmpla, ca forța nóstră prin ipală sĕ fiă sdrobită totalmente, sfârșitŭ, pentru care credemŭ, că arŭ trebui sĕ se unéscă ambele armate aliate, precum am disŭ mai susŭ.

(Va urma).

Brădeștĭ, Moldova, 15 Septemvre 1887.

Domnule Redactorŭ! Țera nóstră pe terenulŭ industrialŭ este forte tênĕră; ba putemŭ dice, că se află abia la începutulŭ desvoltării sale. Decă totușĭ a inaintatŭ intr'o mĕsură órecare în acésta direcțiune în timpulŭ din urmă, acesta este a se atribui, credŭ eu, aprope esclusivŭ rĕsboiului vamalŭ. Din acestŭ timpŭ s'a desvoltatŭ în țera nostră o ambiția fore nobilă pentru stăruința, de a se produce în țéră, pe câtŭ se póte, totŭ de ce avemŭ trebuință. Marĭ pașĭ s'au făcutŭ și se facŭ pe di ce merge in acestă direcțiune și suntemŭ măgulițĭ a crede, că cu atâtŭ mai multŭ se va face in viitorŭ. Ținta finală, precum la orĭ ce întreprindere, așa și la acésta, se póte ajunge mai ușorŭ și mai repede prin aflarea celorŭ mai potrivite și mai practicabile mijlóce. Prin casurĭ sporadice nu putemŭ spera nicĭ când la promovarea industriei intr'o țéră, precum este a nóstră. Permiteți-mĭ a-mĭ esprima modesta mea părere în acéstă privință; înainte însĕ de a face acésta, îmĭ iau voiă a descrie pe scurtă unele întêmplărĭ sporadice totŭ de acestŭ felŭ petrecute în cei mai din urmă anĭ de dile, atâtŭ la noi câtŭ și la conaționalii noștri din Transilvania.

Pe câtŭ cunoscŭ eu, se producŭ unii articulĭ industrialĭ naționalĭ abia numai de câțĭ-va anĭ încóce. Venerabilulŭ directorŭ a scólei normale pedagogice din Bârladŭ, d-lŭ Ioanŭ Popescu, este celŭ dântêiu, carele a introdusŭ in institutulŭ dirigeatŭ de D-sa impletiturile de paiă, carĭ au ajunsŭ adĭ la o frumósă perfecționare. In câteva localitățĭ. aicĭ la noi s'au făcutŭ unele micĭ incercărĭ în împletiturĭ de nuiele (mlaje) de către invĕțătorĭ ruralĭ; aceste însĕ nu le putemŭ numi ca începuturĭ temeinice, spre promovarea industriei în întrega țéră.

In Transilvania se pare a se lucra în direcțiunea acésta cu mai multă însuflețire. Inceputulŭ vrednicŭ de tótă lauda l'a făcutŭ zelosulŭ invĕțătorŭ din Sânte jude D-lŭ Petru Grama. D-sa în anulŭ 1885 ținu primulŭ cursŭ de industriă de casă.

La acestŭ cursŭ luară parte numai doi invĕțătorĭ: D-lŭ Trimbiționiu dela Grădiște (Transilvania) și subsemnatulŭ. Instrucțiunea primită s'a cuprinsŭ in diferite împletiturĭ de papură și unŭ micŭ inceputŭ de impletiturĭ de nuele (mlaje.)

In anulŭ următorŭ 1886, D-lŭ Grama a deschisŭ din nou cursŭ in S.-jude, ér D-lŭ Trimbiționiu in Grădiște. La celŭ dintêiu, la care s'a încopciatŭ și auritulŭ prin D-lŭ Aureliu Simonŭ, au fostŭ 14 participanțĭ, ér la alŭ doilea 4.

In véra anului presentŭ s'au deschisŭ apoi mai multe cursurĭ și anume: D-lŭ Grama în S.-jude, cu 4 ascultătorĭ, D-lŭ N. Negruțŭ in M.-Ludoșŭ cu 6 ascultătorĭ, D-lŭ Boerŭ in Gherla cu 4 ascultătorĭ, D-lŭ Vêrfu în Cojocna. — In fine d-nii institutorĭ George Moianŭ și Candidŭ Mușlea în Brașovŭ, cu 25 ascultătorĭ, dintre carĭ 3 amŭ fostŭ de aicĭ din județulŭ Tutova, în urma stăruințelorŭ neobositului D-nŭ directorŭ Ioanŭ Popescu.

Dintre aceste cursurĭ subsemnatulŭ, afară de primulŭ din S.-jude, am mai cercetatŭ și pe celŭ din Gherla, M.-Ludoșŭ și Brașovŭ. Imĭ permitŭ decĭ a face o scurtă paralelă între acestea.

Conducĕtorii tuturorŭ acestorŭ cursurĭ au fostŭ discipulii d-lui Petru Grama; diferința însĕ a fostŭ că pe când unii au propagatŭ numai aceea ce au primitŭ dela d-lŭ Grama, alții nemulțămindu-se cu atâta, au căutatŭ tote mijlocele posibile spre a-șĭ insuși și alțĭ ramĭ noi și folositorĭ din industria de casă, impărtășindu-i la timpulŭ sĕu mai departe poporului nostru. D-lŭ Boerŭ și d-lŭ Vêrfŭ au propagatŭ impletiturĭ de papură, de paie și în parte de nuiele, apoi auritulŭ și ceva din coloritŭ; D-lŭ Negruțŭ, din auritŭ și împletiturĭ de nuele și erbă de mare, de papură și paie.

Mai multŭ decâtŭ tóte acestea constatŭ cu bucuriă că s'a făcutŭ la cursulŭ din Brașovŭ. Zeloșii d-nĭ George Moianŭ și Candidŭ Mușlea nu s'au mulțămitŭ numai cu cele câștigate din S.-jude, ci ca neobositórea albiniță au căutatŭ și șĭ-au insușitŭ prin tóte mijlócele posibile forte mulțĭ ramĭ de industriă, dela industriașĭ specialiștĭ, ér cunoscințele aduse din S.-jude și le-au complectatŭ astfelŭ, încâtŭ au pășitŭ în publicŭ cu tótă siguranța ce le-a datŭ o perfecțiunea la care au ajunsŭ.

(Va urma.)

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. a »Gaz. Trans.«)

BELGRADŬ, 30 Septemvre. — Alegerile s'au făcutŭ în cea mai mare ordine. Suntŭ cunoscute 120 resultate electorale, cu escepțiune de 5—6, toțĭ aleșii fiindŭ aderențĭ ai partidei guvernului.

AGRAMŬ, 30 Septemvre. — Starcevicĭ s'a bolnăvitŭ greu în închisóre.

METZ, 30 Septemvre. — Schnaebele juniorŭ (e de 16 anĭ) a fostŭ condamnatŭ la 3 sĕptĕmânĭ închisóre.

DIVERSE.

Cununiă. — D-lŭ *George Stefanovicĭ*, comerciantŭ în Brașovŭ, își va serba cununia sa cu d-șóra *Eugenia Comșa,* fiica preotului din Covasna, Dumineca în 20 Septemvre v. in Covasna. — Felicitărĭ căldurose!

***

D'ale Irlandezilorŭ. — In Fermoy (comitatulŭ Cork) populațiunea, care asculta discursulŭ unui deputatŭ, a fostŭ atacată de poliția cu bastóne; 14 persóne au fostŭ rănite și câțĭ-va agențĭ de poliția au fostŭ bombardațĭ cu pietre. Poliția a primitŭ apoi ajutóre din Mitchellstown. Populațiunea le-a primitŭ cu pietre, a spartŭ geamurile judecătoriei. Se făcu o nouă încăerare și mai multe persóne cădură rănite.

***

Casu de turbare în Buzeu. — Femeia Mița Stănescu, o vĕduvă tênĕră din Buzĕu, cădu Sâmbăta trecută greu bolnavă. Simptomele bólei erau cu totulŭ curióse: delirŭ, tremurăturĭ, durerĭ în șira spinării, greutate la inghițitŭ și din când în când accese de sufocațiune. Complexulŭ tuturorŭ acestorŭ simptome făcu pe mediculŭ curantŭ sĕ presupună o bólă nervósă. Bóla agravându-se însĕ din ce în ce mai multŭ, doctorulŭ Sotecŭ a fostŭ chematŭ la consultŭ. Contra opiniunii colegilorŭ sĕi elŭ susținu îndată că pacienta este turbată în ultimulŭ stadiu, de unde nu mai este scăpare. Cu multă precauțiune, doctorulŭ Sotecŭ descoperì mumei nenorocitei adevĕrata natură a bólei pentru a preserva pe cei dimprejurulŭ bolnavei de atacurile la carĭ ar putea fi expușĭ din partea furiósei victime a turbării. Primarulŭ orașului, d. Constantinescu, fiindŭ avisatŭ de doctorulŭ Sotecŭ de acestŭ casŭ, s'a declaratŭ gata de a trimite pe bolnava pe propria sa cheltuială la Pasteur, der mediculŭ arĕtândŭ că mórtea este iminentă, se recunoscă că ajutorulŭ ar veni pré târdiu. După trei dile sĕrmana hidrofobă murì în cele mai teribile convulsiunĭ caracteristice turbării, lăsândŭ în urma ei doi copilașĭ și o bĕtrână mumă care a perdutŭ în ea pe ultimulŭ ei copilŭ.

Necrologŭ. — **Dr. Aurel Mureșianu**, Redactorŭ alŭ »Gazetei Transilvaniei«, în numele sĕu, alŭ surorilorŭ sale **Elena Groza** și **Sevastia C. Davidescu**, alŭ fraților sĕi **Iacobŭ Mureșianu**, profesorŭ de musică, și **Traianŭ Mureșianu**, sculptorŭ; alŭ nepoțilorŭ sĕi **Mariu** și **Valeria Mureșianu**, **Horia** și **Mironŭ Davidescu**, alŭ cumnatei sale **Elisa Mureșianu**, alŭ cumnațilorŭ sĕi Locotenentŭ-Colonelu **Moise Groza** și inginerŭ **Constantinŭ Davidescu**, precum și alŭ tuturorŭ celorlalte rudenii din locŭ și din depărtare, anunță cu adêncă intristare și durere, că scumpulŭ și neuitatulŭ sĕu Tată

IACOBŬ MUREȘIANU

Directorŭ gimnasialŭ în retragere, Editorŭ, proprietarŭ și fostŭ Redactorŭ alŭ „Gazetei Transilvaniei“, Membru onorarŭ alŭ Academiei române, Membru fundatorŭ alŭ Associațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului românŭ și alŭ Associațiunei meseriașilorŭ din locŭ, Membru în consiliulŭ orașului și în consiliulŭ comitatului Brașovŭ etc. etc.

șĭ-a finitŭ cursulŭ neobositei sale viețĭ după o suferință scurtă în alŭ 75-lea anŭ alŭ etății.

Rĕmășițele pămêntescĭ ale scumpului decedatŭ se vorŭ rĕdica Sâmbătă în 19 Septemvre st. v. (1 Octomvre st. n.) din casa sa, piața mare Nr. 22, și se vorŭ aședa la órele 3 p. m. pentru eternă odihnă în mormêntulŭ familiarŭ din cimiterulŭ din Gróverŭ.

Brașovŭ, 17 (29) Septemvre 1887.

Fiă'i țĕrina ușóră și memoria neuitată!

Editorŭ: Iacobŭ Mureșianu.
Redactorŭ responsabilŭ: Dr Aurel Mureșianu.

Cursulŭ la bursa de Viena

din 28 Septemvre st. n. 1887.

Rentă de aurŭ 5%	100 20	Bonurĭ croato-slavone	104 75
Rentă de hârtiă 5%	87.10	Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	100. –
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	—.—	Imprumutulŭ cu premiu ung.	122 25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	—.—	Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	123 50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	— –	Renta de hârtiă austriacă	81 25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	— —	Renta de arg. austr.	82 45
Bonurĭ rurale ungare	104.30	Renta de aurŭ austr.	112 40
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.20	Losurile din 1860	135.50
Bonurĭ rurale Banat-Timişŭ	104.50	Acţiunile băncei austro-ungare	881 —
Bonurĭ cu cl. de sortare	104 30	Act. băncei de creditŭ ung.	287.75
Bonurĭ rurale transilvane	104 25	Act. băncei de creditŭ austr.	282.10
		Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.95
		Napoleon-d'orĭ	9.96
		Mărcĭ 100 imp. germ.	61 55
		Londra 10 Livres sterlinge	125 85

Bursa de Bucuresci.

Cota oficială dela 15 Septemvre st. v. 1887.

	Cump.	vend.
Renta română (5%).	$91\,^1/_2$	$92\,^1/_2$
Renta rom. amort (5%)	$95\,^1/_4$	$95\,^3/_4$
» convert. (6%)	$89\,^3/_4$	$90\,^1/_4$
Împr. oraş. Buc. (20 fr.)	35—	36 –
Credit fonc. rural (7%)	$104\,^3/_4$	$105\,^1/_2$
» „ „ (5%)	$89\,^1/_2$	$90\,^1/_4$
» » urban (7%)	$103\,^1/_4$	$103\,^3/_4$
» » » (6%)	94—	95—
» » » (5%)	87—	$87\,^1/_2$
Banca naţională a României 500 Lei	——	——
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
« » » Naţională	——	——
Aurŭ contra bilete de bancă	14.—	$14.\,^1/_4$
Bancnote austriace contra aurŭ.	2.01	2.02

Cursulu pieţei Braşovu

din 29 Septemvre st. n. 1887.

Bancnote românescĭ	Cump.	8.64	Vênd.	8.68
Argint românesc	»	8.60	»	8.65
Napoleon-d'orĭ	»	9 94	»	9 98
Lire turcescĭ	»	11.22	»	11.28
Imperialĭ	»	10.21	»	10.26
Galbenĭ	»	5 86	»	5.90
Scrisurile fonc. »Albina» 6%	»	101.—	»	102.- -
„ » „ 5%	„	98.—	-	99.—
Ruble Rusescĭ	»	109.—	»	110.—
Discontulŭ	»	7—10% pe anŭ.		

Sosirea şi plecarea trenurilorŭ şi postelorŭ în Braşovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Braşovŭ la Peşta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéţa.

2. Dela Braşovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 302: 5 óre 37 minute diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după amédĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Peşta la Braşovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de amédĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Braşovŭ:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 301: 10 óre 12 minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după amédĭ.

A. Plecarea postelorŭ:

a) Dela Braşovŭ la *Rěşnovŭ-Zărnescĭ-Branŭ*: 12 óre 30 min. după amédĭ.
b) „ „ „ *Zizinŭ:* 4 óre după amédĭ.
c) „ „ în *Secuime* (S. Georgĭ): 1 óră 30 minute nóptea.
d) „ „ la *Făgăraşŭ*: 4 óre diminéţa.
e) „ „ la *Săcele*: 4 óre diminéţa.

B. Sosirea postelorŭ:

a) Dela *Rěşnovŭ Zărnescĭ-Branŭ* la Braşovŭ: 10 óre înainte de amédĭ.
b) „ *Zizinŭ* la Braşovŭ: 9 óre a. m.
c) Din *Secuime* la Braşovŭ: 6 óre séra
d) „ *Făgăraşŭ* la Braşovŭ: 2 óre diminéţa.
e) „ *Săcele* la Braşovŭ: 6 óre 30 minute séra.

Tipografia ALEXI, Braşovŭ.